

Bene Zoltán

HÉT MÁSODPERC

WORLD PRESS PHOTO

2018-09-23 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Nem látok szinte semmit ebben a homályban, és a kezem reszketésén kívül csak a megszokott szorongást érzem, azt is halványan, s csak akkor, ha összpontosítok, fölkutatom magamban és nyakon csípem, a szakállam töve ezzel szemben erősen viszket, az izzadtságba tapadt por irritál, de ezt szinte észre sem veszem, pedig amikor még borotválkoztam, rendkívül érzékeny volt a bőröm, sok kellemetlenségem

származott belőle, napi rendszerességgel végigszántottam rajta a pengével föl s alá, az arcbalzsam meg, amit utána rápacsmagoltam, csak ideig-óráig nyugtatta meg, mindig hordtam hát magamnál egy tubussal, dél felé minden áldott nap újra bekentem az ábrázatomat, olyankor már sercegett a növekedő szőr a tenyerem alatt, ezen most nevethetnék, ha lenne hozzá lelki erőm, bár ha lenne ilyenem, minden bizonnyal másra fordítanám, ettől azonban nem kell félnem, a lelki erőm a röhejes érzékenységeimmel együtt múltak el, szinte ugyanolyan gyorsan, ahogyan a borotvált fizimiskám – ma már úgy nézek ki, mint az itteniek többsége, a szakállam a mellkasomat verdesi, ritkuló szőke hajam is sötét lehet a rászáradt kosztól a fejemre tekert rongyok alatt, az arcom is mocskos, legalább egy hónapja nem mosakodtam, és közben a fene tudja, mióta, most először újra zavar, hogy nem értem, mi a csudát akarnak tőlem, velem, a gyomrom egyre kisebbre szorul össze, ahogy bökődnek a gépfegyverek csövével, lökdösnek maguk előtt, nem mondanak semmit, hátra-hátrapillogva alig látom őket, csak bizonytalan körvonalakat veszek ki ebben a nyomasztó útvesztősötétségben, meg hogy ez egy városi ház, semmi különös nincs benne, a fala vályog, a hátsó folyosóján zsúfolódunk össze, ők hárman, én egymagam, de egyszerre csak kinyílik előttem egy ajtó, és a félhomályba úgy hasít az éles napfény, ahogyan a késem vágott a születésnap tortába néhány (vagy sokkal több?) esztendővel ezelőtt, a Sacher-torta engedelmesen hagyta, hogy daraboljam, egymás után porcióztam a tányérokra a szeleteket, s miközben ettük, mindannyian neveltünk, te a leghangosabban és a legfelszabadultabban, bár tudnám, miért jött most elő ez az emlék, miközben kilöknek az utcára, és én ugyanúgy nem ellenkezem, ahogyan a torta nem szegült ellenem hajdan, szaladni kezdek a túlsó oldal felé, mert mindig a túlsó oldal felé törekszik az ember, mintha lenne bármi értelme átjutni a másik oldalra, a szemközti partra, mintha nem lenne jobb megrekedni a két oldal, a két part között, és én most kis időre, talán hét másodpercre megrekedek, velem ez történik rögtön, hét másodpercnyi megrekedés, már érzem, ahogy közelít, s a távolból hallom Jim Morrison kásás hangján, hogy *At the seventh second you die*, de talán el sem ér hozzám ez a mondat, sem a következő, és már hanyatt is vágódom, és a szememet ki akarják kaparni a napsugarak, ezer kilométerekre az otthonomtól éppen levegő után kapkodok, a lábam a magasban kalimpál, s mintha látnám önmagam, amint a hátamon fekvé igyekszem küzdeni, mint egy ganajtúró bogár, esetlenül,

szánni valóan, kiszolgáltatottan küszködöm, pedig tisztában vagyok a lehetetlennel, s mind élénkebben érzem az acél forróságát a bőröm alatt, kicsorduló vérem melegét a bőrömön, és értek már mindent, értem az ördögi tervet, így megszabadulnak tőlem, aki egy ideje már csak teher vagyok, vagyis cinkosukká teszik az ellenségüket, végül is magam sem lennék egyéb, mint ellenség, hiszen bár segíteni jöttem ide, nem nekik kívántam hasznukra lenni, hanem azoknak, akik ellen harcolnak, holott nem zárható ki, hogy az egyik olyan, mint a másik, és ezt most nem gúnyosan mondom, mert már nem tudok gúnyolódni, a szemhéjam is lezárul, pillanatokon belül meghalok, meglehet, már hét másodpercem sincs, elcsorog a semmibe minden, mégis szinte hallom a kaján röhögésüket a hátam mögül, a vályogfalán túlról, ahogyan oly sokszor hallottam már, amikor naphosszat meztelenül álltam a forró homokba ásott gödörben, a sivatagi Nap vörösre égette a testemet, vagy amikor a húggyal kevert vízben feküdtem egy régi, levert zománcú kádban, vagy amikor a társaim mocskát etették meg velem, éppolyan kíméletlenül röhögnek most is, miközben egymást lökdösve iparkodnak a folyosón visszafelé, arra, amerről jöttek, amerről jöttünk, át a házon, az udvaron, be egy másik épületbe, s így tovább, míg föl nem szívja őket ez a város, ez a vidék, ez az ország, ez a világmindenség, ahogy engem is fölszív hamarosan, bár egészen másképp, és örömmel sírnék, ha lenne még rá időm, de csak arra van, hogy a rettegés újabb és újabb lökéshullámai közben az arcodra összpontosítsak, a szádról olvassam le a mondatot, hogy ne menjek, nem tehetek úgyse semmit, velem meg bármi történhet, de már nem tudom újra átgondolni a válaszomat, marad az a naiv, mégis pökhendi, okoskodón ostoba és egyáltalán nem bátor felelet, marad az, immár örökérvényűen, mert az iszonyatos, uralhatatlan félelem végképp magával sodor, messzire ragad, dagad, ragad, sodor...

kép | Vezető hír, 3. díj, egyedi

Goran Tomasevic, Szerbia, Reuters

Az iraki Különleges Erők katonája pillanatokkal az után, hogy lelőtt egy feltételezett öngyilkos merénylőt a Mosul visszafoglalására irányuló ostrom közben.